

Hoe Uilenspiegel te Lübeck zonder kosten aan een kruik wijn geraakte.

Toen Uilenspiegel op een schoonen dag te Lübeck aanlandde, nam hij zich wijselijk voor, gedurende zijn verblijf aldaar geen streken uit te halen en zich liever wat rustig te houden.

Inderdaad, Lübeck was een stad met bijzonder strenge rechters, die niet met zich spotten lieten en Tijn bij de eerste gelegenheid voorzeker zouden inrekenen. Onze held, die hiervan goed op de hoogte was, trok dus de eerste weken zoo weinig mogelijk de aandacht, tot het hem ten slotte toch te machtig werd en hij, alle gevaar ten spijt, niet langer nalaten kon, toe te geven aan zijn eeuwigen lust tot plagen.

In dien tijd werd de herberg « De Raadskelder », onder 't raadhuis gelegen, uitgebaat door een wijnkooper, die heel de stad door bekend was voor zijn onmogelijk karakter. De man stond namelijk op buitengewoon goeden voet met zijn eigen persoontje, was trotsch en hoogmoedig, hield zich voor den knapsten burger van de heele stad en zegde bij elke gelegenheid, dat hij den kerel wel eens wilde zien, die hem zou kunnen beetnemen. Ge kunt denken hoe de menschen de pest hadden aan dien snoever. Ze hadden hem heel

graag opzij laten liggen, maar moesten bekennen, dat zijn wijn steeds van uitstekende hoedanigheid was; en zoo kwam het, dat de man, niettegenstaande ieder een hekel aan hem had, toch goede zaken maakte en veel geld verdiende.

Tijl had echter van dien vervelenden wijntapper gehoord en vond, dat het nu lang genoeg geduurd had en de vent wel eens een lesje verdiende. En hij nam twee kannen, precies gelijk van vorm en grootte, vulde de eene met water en liet de andere leeg. De gevulde kan verborg hij onder zijn mantel, terwijl hij de andere goed zichtbaar in de rechter hand hield. Aldus voorzien, ging hij den wijntapper opzoeken, zette de leege kan op de toonbank en bestelde een maat wijn. De waard voldeed aan 't verzoek en Tijl nam de kan met wijn in ontvangst, moffelde ze bliksemsnel onder zijn mantel weg, zette, zonder dat de andere 't verwisselen merkte, de kan met water naast het vat en vroeg:

— Hoeveel ben ik u schuldig, baas?

— Tien penning, m'n waarde heer, antwoordde de wijnkooper.

— Spijtig, baas, sprak Uilenspiegel hierop, maar dat is me werkelijk te duur, want ik heb slechts zes penning op zak. Kunt ge me den drank niet aan dien prijs laten?

Nu werd de baas toornig en riep uit:

— Ik laat niet afdingen! De prijs is tien penning en

...en goot den inhoud door 't spongat opnieuw in 't vat...

geen penning minder! Wie dat te veel vindt, die blijve liever uit mijn kelder!

Meteen greep de man de kan en goot den inhoud door 't spongat opnieuw in 't vat, niet vermoedend, dat hij nu werkelijk zijn wijn aan 't versnijden was met het zuiverste pompwater.

Tijl echter sprak geen woord, maar nam de leege kan op en liep als een geslagen hond op de deur toe. Vooraleer hij echter den kelder verliet, draaide hij zich nog eens om en zei toen:

— Het schijnt, m'n beste, dat ge den kerel wel eens zoudt willen zien, die den waard van den « Raadskelder » zou kunnen beetnemen? Welnu, wijntappertje, neem dan spoedig de gelegenheid te baat, want de kerel in kwestie staat hier, vlak voor uw neus! Vaarwel! Er zijn gelukkig nog andere herbergen, waar de waard er tenminste het oog op houdt, dat de wijn niet versneden wordt door de schuld van den eersten den besten vreemden hansworst!

Nu ging er den wijntapper een licht op. Hij had bij 't overgieten een plasje naast het vat gestort en merkte thans, dat het water was en de schalk hem bedrogen had. Spoedig ging hij 't geval aangeven, maar vooraleer de raderen van 't gerecht in werking kwamen, had Tijl zich reeds verstoppt in een huifkar en ongemerkt de stad verlaten. Het eenige dat de wijnkooper bereikte was, dat de burgers van Lübeck thans te weten kwamen, hoe de zaak zich had voorgedaan, en zich letterlijk krom lachten.

Telkens er zich in 't vervolg een kooper in den kelder aanbood, wilde die graag zekerheid, of de wijn wel of niet versneden was.

Dat maakte den man wanhopig en op zekeren dag wond hij zich zoodanig op, dat hij plots neerstortte, door een beroerte getroffen.

Hij kwam gelukkig nog terug op de been; maar nu was hij ook volkomen genezen van zijn verwaandheid en bediende verder zijn klanten op bescheiden en vriendelijke wijze, zooals het een doodgewoon wijnkooper betaamt.

Tijl Wilenspiegel

door E Bosschaerts

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

HET VROOLIJK LEVEN VAN

TIJL UILENSPIEGEL

BEWERKT DOOR

EUGEN BOSSCHAERTS

Met dertig houtsneden van

VICTOR STUYVAERT

DERDE DRUK

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1943

INHOUD.

	Blz.
1. Hoe Tijl Uilenspiegel geboren en driemaal op één dag gedoopt werd . . .	5
2. Hoe alle boeren en boerinnen zich over den jongen Uilenspiegel bekloegen en vonden, dat hij een kleine boef was; en hoe Tijl met zijn vader te paard uitreed en de menschen zijn wapperend vaantje liet zien. . . .	6
3. Hoe Klaas Uilenspiegel van Kneitlingen naar de Saale trok, daar overleed, en hoe zijn zoon Tijl leerde koorddans.	8
4. Hoe Uilenspiegel het aan boord legde om ruim zestig linkerschoenen aan een touwtje te rijgen en wat er daarna met die schoenen gebeurde . . .	9
5. Hoe Uilenspiegel den bakker beetnam en een zak vol brooden naar huis bracht	11
6. Hoe Uilenspiegel meer geweekt brood opat dan hem lief was en daarbij nog heerlijk geslagen werd	13
7. Hoe Uilenspiegel de kippen van den schraalhans deed pikken, zonder dat ze iets in hun maag kregen	14
8. Hoe Uilenspiegel in een bijenkorf kroop en 's nachts twee dieven kwamen om dezen te stelen; hoe Tijl het gedaan kreeg, dat de dieven begonnen te vechten en den korf in den steek lieten	16
9. Hoe Uilenspiegel zich bij een pastoor als huisknecht verhuurde en hoe hij, pas in dienst, een lekker hoen van het braadspit at.	18
10. Hoe Uilenspiegel te Maagdenburg de luidjes wijsmaakte, dat hij van het raadhuis zou vliegen en hoe hij de toeschouwers daarna uitmaakte voor lichtgeloovige gekken	21
11. Hoe Uilenspiegel in één dag al de zieken van een gasthuis genas, zonder medicijn te moeten gebruiken.	23
12. Hoe Uilenspiegel, bij een bakker in dienst, uilen en meerkatten bakte en hoe hij deze op voordeelige wijze aan den man bracht.	25
13. Hoe Uilenspiegel meel builde in den maneschijn en wat hij verder van de galg medebracht	26
14. Hoe Uilenspiegel, als torenwachter, alarm blies wanneer geen onraad dreigde en verzuimde te blazen wanneer de vijand in 't zicht was. . . .	29
15. Hoe Uilenspiegel op kosten van den Koning van Denemarken zijn paard van gouden hoefijzers voorzag.	31
16. Hoe Uilenspiegel den Hertog van Lüneburg overtuigde, dat hij in zijn recht was, maar hoe daarbij zijn paard werd opgeofferd	33
17. Hoe Uilenspiegel een kar aarde kocht van een boer en daarna den Hertog voor de tweede maal ontmoette	36
18. Hoe Uilenspiegel zich aan het hof van Hessen voor een beroemd schilder liet doorgaan en hoe hij den Landgraaf wijsmaakte, dat wie van onadelijk bloed was, zijn schilderijen niet kon zien	37
19. Hoe Uilenspiegel de Hoogeschool te Praag bezocht en hoe hij op de moeilijkste vragen, hem door den rector gesteld, wist te antwoorden. . .	42
20. Hoe Uilenspiegel te Erfurt een ezel leerde lezen in een oud psalm-boek. .	44

	Blz.
21. Hoe Uilenspiegel te Neurenberg de soldaten van de wacht wakker maakte, die hem over een brug achtervolgden en in 't water vielen	47
22. Hoe Uilenspiegel te Bamberg voor geld at	49
23. Hoe Uilenspiegel in dienst kwam bij een smid en hoe hij zijn baas den blaasbalg in den hof achternadroeg	52
24. Hoe Uilenspiegel zich bij een anderen smid verhuurde, die hem niet voldoende te eten gaf; hoe hij, om zich te wreken, hamer en tangen aan-eensmeedde en daarna de plaat poetste	55
25. Hoe Uilenspiegel, in dienst bij een schoenmaker, op onverantwoordelijke wijze het kostbare leder verknoeide	57
26. Hoe Uilenspiegel te Brunswijk zijn laarzen gespekt kreeg en hoe hij zijn hoofd door de vensterruit stak, om den laarzenmaker nog een vraagje te stellen	61
27. Hoe Uilenspiegel bij een kleermaker onder een tobbe naaide en hoe hij verder een paar mouwen aan een jas trachtte te gooien.	63
28. Hoe Uilenspiegel drie kleermakersgezellen tusschen de zwijnen deed terecht komen en daarna beweerde, dat ze van tafel gewaaid waren.	67
29. Hoe Uilenspiegel, in dienst bij een leerlooier, de droge en natte vellen door elkaar op een hoop wierp en zodoende al het bont bedierf	69
30. Hoe Uilenspiegel te Berlijn wolven vervaardigde in plaats van wolfspelen.	71
31. Hoe Uilenspiegel te Leipzig een levende kat in een hazevel naaide en het dier voor een levenden haas liet doorgaan	73
32. Hoe Uilenspiegel te Lübeck zonder kosten aan een kruik wijn geraakte.	75
33. Hoe Uilenspiegel te Erfurt tweemaal een slager der vleeschhal beetnam.	78
34. Hoe Uilenspiegel te Bremen al de melk van de boerinnen opkocht en ze in een groote kuip deed gieten	81
35. Hoe Uilenspiegel het aan boord legde, dat een koopvrouw op de markt van Bremen al haar potten en pannen stuksloeg.	82
36. Hoe Uilenspiegel twaalf blinden gelukkig maakte met twaalf gulden, die hij niet eens betaalde	84
37. Hoe Uilenspiegel op luidruchtige wijze zijn intrede deed in de werkplaats van een barbier	89
38. Hoe Uilenspiegel te Eisleben een snoever van een waard den schrik op 't lijf joeg met een dooden wolf.	91
39. Hoe Uilenspiegel te Keulen een waard betaalde met den klank van 't geld.	96
40. Hoe Uilenspiegel het te Antwerpen aan boord legde, dat een Hollander een gebraden appel opat, gevuld met muggen en vliegen	98
41. Hoe Uilenspiegel zijn einde voelde naderen en hoe hij zijn testament opmaakte	100
42. Hoe Uilenspiegel begraven werd	102